

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/102/2018
Identifikačné číslo spisu:	3717201006
Dátum vydania rozhodnutia:	19.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3717201006.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a Mgr. Dušana Čima v spore žalobcu X. K., bývajúceho v X., zastúpeného URBAN PALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Zámocké schody č. 2/A, IČO: 47 244 895, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č. 7, IČO: 3 1 320 155, zastúpenej ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského č. 7, IČO: 36 857 513, o určení, že zmluva o poskytnutí úveru je bezúročná a bez poplatkov, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 5 Csp 20/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 4. októbra 2017 sp. zn. 17 Co 344/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie vo veci samej z a m i e t a; vo zvyšnej časti o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. júna 2017 č. k. 5 Csp 20/2017-104: 1/ určil, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 30.12.2014 je bezúročná a bez poplatkov, 2/ určil, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa 30.12.2014 iba čiastku 23,95 €, 3/ určil, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanej z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa 30.12.2014 sumu 88,10 €, 4/ určil, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanej jednotlivé anuitné mesačné splátky od splátky č. XX (vrátane) až po splátku č. XXX (vrátane) obsiahnuté v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa 30.12.2014, 5/ žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.1. Rozsudok odôvodnil tým, že strany sporu uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Podľa tejto zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver 9 000 € s tým, že je povinný splatiť ho v 120 splátkach po 112,05 € mesačne. Predmetná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; uvádza sa v nej len celková výška mesačnej anuitnej splátky bez bližšej špecifikácie, aká suma sa z tejto splátky započítava na splátku istiny, aká na splátku úrokov a aká na splátku prípadných poplatkov. Vzhľadom na to treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, a preto je žalobca povinný žalovanej zaplatiť iba istinu poskytnutého úveru vo výške 9 100 € (81 splátok po 112,05 € a 82. splátku vo výške 23,95 €) a nie je povinný zaplatiť žalovanej splátky nad rámec poskytnutej istiny, t. j. sumu 88,10 € zo splátky č. 82 a splátok č. 83 až 120 vrátane. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 4. októbra 2017 sp. zn. 17 Co 344/2017 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že vo všeobecnosti je potrebné pri výklade akéhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy vychádzať zo zásady, že formulácia spotrebiteľskej zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť bez ťažkostí, efektívne a s istotou identifikovať podmienky zmluvy. Zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa možno považovať za jeden zo základných pilierov spotrebiteľského práva. Uvádzanie stanovených náležitostí do spotrebiteľských zmlúv, v posudzovanej oblasti do zmlúv o spotrebiteľských úveroch, nie je samoúčelný formalizmus. Cieľom tejto právnej úpravy je okrem iného práve čo možno najzrozumiteľnejšie oboznámenie spotrebiteľa s obsahom zmluvy. Nejde o formálne splnenie povinnosti uvedením jedinej prípustnej formy stanoveného údaj, ako sa snaží argumentovať žalobca, ale práve o spôsobilosť použitej formulácie komunikovať spotrebiteľovi zrozumiteľným spôsobom zákonom stanovený obsah zmluvy. Aj podľa odvolacieho súdu pripúšťa formulácia citovaného § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch gramatický výklad, podľa ktorého by každá splátka úveru mala byť rozpísaná na časti pripadajúce na istinu, úrok a poplatky. Takýto výklad však neobstojí pri zohľadnení vyššie uvedeného účelu právnej úpravy zmluvného spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, a tým ani pri posúdení kritériom prospechu spotrebiteľa, na ktoré sa opakovane odvoláva žalobca. Preto odvolací súd mal za to, že z hľadiska kritéria zrozumiteľnosti spotrebiteľskej zmluvy, a tým aj z hľadiska prospechu spotrebiteľa, neobstojí výklad citovaného § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch prijatý súdom prvej inštancie a prezentovaný žalobcom, teda taký, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku jednotlivých zložiek splátky a uvedenie iba jej celkovej výšky je nedostatočné. Naopak, nie práve vhodne zvolenú formuláciu citovaného § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je, a vždy bolo potrebné vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne uvedená aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie uvedením len niektorej zložky navodzovať dojem nízkej splátky úveru. Prípustnosť vyjadrenia splátky úveru iba celkovou výškou splátky nie je výklad contra legem, ako sa snaží presvedčiť žalobca, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou. Vzhľadom na to, že náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovená § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu neabsentovala, odvolanie žalovanej považoval odvolací súd za dôvodné a vzhľadom aj na súčasne správny záver súdu prvej inštancie o správnosti RPMN, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol (§ 388 CSP). Výrok o trovách konania odvolací súd odôvodnil ustanoveniami § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že jeho prípustnosť vo veci samej vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a tiež § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa jeho názoru mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že rozsudok

odvolacieho súdu je „en block nezákonný, arbitrárny a zmätočný a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov a pre neuvedenie dôvodov“. V tomto smere žalobca namietal, že odvolací súd sa v rozhodnutí vôbec nevyporiadal „s detailnou a hĺbkovou právnou argumentáciou žalobcu podanou v priebehu celého konania“ týkajúcou sa gramatického a jazykového výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj nemožnosti použitia euro-konformného výkladu tohto ustanovenia doplnené o judikatúru Súdneho dvora EÚ. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec v otázke doteraz neriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to v otázke (ne)možnosti euro-konformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, či uvedené ustanovenie obsahovalo požiadavku na rozčlenenie splátky na jednotlivé zložky dlhu (t. j. na rozčlenenie splátky na časť prislúchajúcu na istinu, časť prislúchajúcu na úroky a časť prislúchajúcu na iné poplatky). Podľa názoru žalobcu gramatickým a jazykovým výkladom tohto ustanovenia je opodstatnený záver, že ustanovenie jasne stanovuje, že je potrebné osobitne rozlišovať splátky istiny, úrokov a poplatkov a vzhľadom na jeho kogentnosť sa nemožno od neho odkloniť ani dohodou zmluvných strán, ani dohodou strán sporu a ani rozhodnutím súdu. Žalobca súčasne dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania, prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď mal za to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v právnej otázke „kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania“ a v tomto smere poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 222/2016. Žalobca preto z uvedených dôvodov žiadal rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobe vyhovieť v rozsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %, prípadne zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobcom uvedené dovolacie dôvody nie sú dôvodné. Rozsudok odvolacieho súdu dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, je preskúmateľný a riadne odôvodnený. K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. žalovaná uviedla, že je správny právny záver odvolacieho súdu, že neexistuje ani neexistovala zákonná požiadavka uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere tzv. rozpis splátok a dodatočne doplnila, že žalobcom nastolená právna otázka ohľadne výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bola už dovolacím súdom riešená. Na základe uvedeného žalovaná navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však opodstatnené, preto je potrebné ho zamietnuť (§ 448 SCP).

6. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil s ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd považuje tieto závery najvyššieho súdu za ústavne udržateľné (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018).

10. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatočnú preskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku. K uvedenej námietke najvyšší súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

10.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

10.2. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dovolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobca neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

10.3. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

10.4. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie v časti, v ktorej sa namieta existencia procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie je dôvodné.

11. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

12. Žalobca v dovolaní vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Z dovolania je zrejmé, že žalobca za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú považuje otázku, či ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahovalo požiadavku na rozčlenenie splátky na jednotlivé zložky dlhu (t. j. na rozčlenenie splátky na časť prislúchajúcu na istinu, časť prislúchajúcu na úroky a časť prislúchajúcu na iné poplatky).

14. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

15. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi stranami sporu, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. V preskúmvanej veci žalobca opodstatnene namietal, že interpretácia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi žalobcom a žalovanou, nebola v čase rozhodovania odvolacieho súdu ani ním podaného dovolania vyriešená, následne však k jej riešeniu dovolacím súdom došlo, a to v uzneseniach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 28. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3 Cdo 126/2018 z 24. júla 2018 a sp. zn. 6 Cdo 113/2018 z 30. júla 2019. V týchto rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená číselné vyjadrenie toho, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Vec prejednávajúci senát sa s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa jeho názoru, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z., a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok

a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

17. Vzhľadom na neopodstatnenosť námietky žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.), najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu odôvodnené § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je dôvodné. Najvyšší súd preto nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

18. Pokiaľ žalobca podal dovolanie aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania a jeho prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, jeho dovolanie nie je prípustné. Rozhodnutie o trovách konania (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia, čo znamená, že dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 CSP proti takémuto výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je vzhľadom na znenie § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP prípustné. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo veci samej a 2 : 1 vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.